

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

29 octombrie 2014

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președinte

Nicolae Gordilă,

Judecători

Iurie Diaconu, Liliana Catan,

examinînd, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinară împotriva sentinței Judecătorei Bălți din 26 aprilie 2013 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 29 ianuarie 2014, declarate de inculpatul Gudzi Veaceslav, de avocații Lichii Boris și Prodan Sergiu, în privința inculpaților

***Gudzi Veaceslav Vladimir**, născut la 19 decembrie 1959 în r-nul Glodeni, s. Hîjdeni, locuitor al mun. Bălți, str. Caraciobanu 10, cetățean al R. Moldova, fără antecedente penale;*

***Baraniuc Fiodor Ilia**, născut la 05 februarie 1976, originar și locuitor al mun. Bălți, str. Teliman 20, cetățean al R. Moldova, fără antecedente penale.*

<i>în instanța de fond:</i>	<i>Termenul de examinare a cauzei</i> <i>26 septembrie 2012 -26 aprilie 2013,</i>
<i>în instanța de apel:</i>	<i>17 iunie 2013 – 26 februarie 2014,</i>
<i>în instanța de recurs:</i>	<i>06 august - 29 octombrie 2014.</i>

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătorei Bălți din 26 aprilie 2013, Gudzi Veaceslav a fost condamnat în baza art. 188 alin. (2) lit. b), e), f) Cod penal, la 6 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, începînd cu 26 aprilie 2013.

Baraniuc Fiodor a fost condamnat în baza art. 188 alin. (2) lit. b), e), f) Cod penal, la 6 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, începînd cu 26 aprilie 2013, deducînd perioada arestării preventive de la 24 octombrie 2012 pînă la 25 octombrie 2012 și de la 02 noiembrie 2012 pînă la 26 aprilie 2013.

2. În fapt, instanța de fond a constatat că la 16 august 2012, aproximativ ora 05.15, inculpații Gudzi V. și Baraniuc F., aflându-se lângă casa nr. 20, str. Teliman, mun. Bălți, amenințându-i pe Mîțu I. și Revenco V. cu aplicarea violenței periculoase pentru viață și sănătate, prin demonstrarea unei bîte de lemn care se afla în mîna lui Gudzi V., au cerut banii pe care ultimii îi dețineau asupra lor. Fiind refuzați, Baraniuc F. s-a apropiat de Mîțu I. și i-a aplicat două lovituri cu palma peste față și o lovitură cu piciorul drept în regiunea cutiei toracice din partea stîngă, cauzîndu-i vătămări corporale medii. După, s-a apropiat de Revenco V. și forțat au sustras de la el telefonul mobil NOKIA 6300, la prețul de 1000 lei, în care era cartela SIM cu nr.060036624, la preț de 50 lei.

Instanța a reținut că inculpatul Gudzi V. a recunoscut vina parțial și a declarat că lucra taximetrist. A primit o comandă prin telefon de la firmă să se deplaseze pe str. Teliman 20, mun. Bălți. Venind la fața locului a văzut inculpatul, părțile vătămăte și o doamnă la poartă, ei confirmînd că au chemat taxiul. Peste vre-o 10 minute, dat fiind că nimeni nu se urcă în mașină, le-a spus să-i achite 10 lei pentru chemarea falsă. Apoi s-a enervat, deoarece în acea zi a avut deja conflict cu niște persoane, care nu doreau să achite taxiul. S-a declanșat un acces, i s-a întunecat și nu ținea minte mai departe ce a fost.

Inculpatul Baraniuc F. nu a recunoscut vina și a explicat că doar i-a spus lui Mîțu I. să se clarifice cu taximetristul. Mîțu I., a zis ca lasă telefonul, dar pentru taxi să achite Baraniuc F. Apoi, a văzut telefonul la taximetrist în mînă și părțile vătămăte au plecat. Careva bătaie între ei nu a fost.

Totodată, vinovăția inculpaților este integral confirmată prin probele administrate.

Astfel, părțile vătămăte Mîțu I. și Revenco V. au relatat similar că au fost ajunși din urmă de un taxi, din care au ieșit Baraniuc F. și Gudzi V. cu o bîta în mînă. Ultimul i-a zis lui Revenco V. să deie telefonul, iar Baraniuc F. l-a lovit pe Mîțu I. peste față și în spate, inclusiv cu piciorul, cerînd bani sau ce are, pentru a acoperi careva cheltuieli. După, ca să evite conflictul și maltratarea lui Mîțu I., văzînd bîta în mîna taximetristului, Revenco V. a dat telefonul mobil lui Gudzi V. și inculpații au plecat cu mașina. Ulterior, medicul a constat că lui Mîțu I. i-au fost rupte 2-3 coaste.

La fel, vinovăția inculpaților este dovedită prin procesul verbal de cercetare la fața locului cu fototabelul anexat, procesul-verbal de examinare a obiectului – bîta de lemn, raportul de expertiză medico-legală, conform căruia la Mîțu I. au fost depistate vătămări corporale medii, procesele-verbale de recunoaștere a persoanei după fotografie, procesele-verbale de ridicare și de examinare a telefonului mobil de la Baraniuc F., procesele-verbale de confruntare.

Instanța a calificat acțiunile inculpaților în baza art. 188 alin. (2) lit. b), e), f) Cod penal, ca tîlhăria, adică atacul tîlhăresc asupra unei persoane în scopul sustragerii bunurilor, însoțit de violență periculoasă pentru viața sau sănătatea persoanei agresate, comis de două persoane, cu aplicarea obiectelor în calitate de armă, cu cauzarea de daune în proporții considerabile.

Totodată, instanța a respins declarațiile inculpaților date în ședința de judecată că nu au comis faptele incriminate, deoarece vinovăția lor este dovedită prin probele administrate, inclusiv declarațiile lor date în cadrul urmăririi penale, conform căror ei au recunoscut că au sustras prin violență telefonul mobil de la partea vătămăte și aceste circumstanțe sunt confirmate în totalitate prin declarațiile părților vătămăte și a

martorilor audiați în instanță.

3. Inculpatul Baraniuc F. a declarat apel, solicitând casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să fie achitat.

Apelantul a invocat că nu este demonstrată intenția lui directă la comiterea infracțiunii, nu a fost petrecută o confruntare între el și ceilalți participanți la proces, că procesele – verbale sunt falsificate, că nu a fost efectuată expertiza cum au fost cauzate leziunile corporale părții vătămateși cine i-a stabilit gravitatea leziunilor corporale, nu a fost demonstrat că arma (bîta) a fost anume la el și că el i-a provocat leziuni corporale lui Mîțu I.

A adresat instanței demersuri cu privire la numirea expertizei, efectuarea confruntărilor, citarea unor martori, însă au fost respinse neîntemeiat.

3.1 Avocatul Lichii Boris și inculpatul Gudzi V. la fel au declarat apeluri, solicitând casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care ultimul să fie achitat.

Apelanții au indicat că: „*Gudzi V. a recunoscut vina integral, a colaborat cu urmărirea penală, a încheiat acord de recunoaștere a vinovăției și în acest sens își menține poziția în raport cu răspunderea ce urmează suportată pentru comiterea faptei*”.

Totodată, la dosarul cauzei se regăsesc anexate cererile părților vătămate, din care rezultă că aceștia erau în stare de ebrietate și nu țin minte exact ce s-a întâmplat, cât și nu exclud că ar fi putut provoca chiar ei o stare de afect a lui Gudzi V.

Urmează de examinat chestiunea privind starea de responsabilitate a inculpatului, conform prevederilor art. 386 CPP.

Prima instanță a interpretat eronat declarațiile părților vătămate cât și declarațiile martorilor Șubernițchii V., fiind încălcat principiul contradictorialității într-un proces de judecată, când instanța s-a manifestat în favoarea acuzării.

Instanța nu a luat în considerare starea de sănătate a inculpatul, că el este caracterizat pozitiv, nu are antecedente penale,

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 29 ianuarie 2014, toate apelurile au fost respinse ca nefondate.

Instanța de apel a reținut că martorul Bărbuță S., în instanța de apel a declarat că Baraniuc F. este vecinul ei, pe Gudzi V. î-l cunoaște ca fiind taximetrist, iar pe părțile vătămate le cunoaște de la cazul dat. Toți au servit băuturi spirtoase. Inculpații clarificau ceva cu părțile vătămate. Baraniuc V. l-a lovit pe bărbatul în scurtă albă peste față. Ea a văzut cazul, fiind în taxi pe bancheta din spate.

Argumentele invocate în apelurile declarate sunt contradictorii circumstanțelor și împrejurărilor de fapt stabilite de către instanța de fond pe parcursul judecării cauzei.

Concluziile instanței de fond privind vinovăția inculpaților rezultă din probele administrate, cărora le-a fost dată o apreciere legală, amplă și sub toate aspectele.

Încălcări ale drepturilor inculpatului în sensul enunțat de avocatul Boris Lichii nu au fost stabilite.

Nu poate fi reținută afirmația că instanța de fond a încălcat prevederile art. 386 Cod de procedură penală privind starea de responsabilitate a inculpatului Gudzi V. și n-a ținut cont de circumstanțele ce țin de viața lui, care ar fi avut un impact puternic asupra acestuia. Or, în acest aspect pe cauză nu s-au constatat temeiuri pentru a numirea unei expertize psihologo-psihiatrică judiciară ambulatorie în privința ultimului

și, prin încheierea din 10.07.2013 a fost respins demersul avocatului în acest sens ca fiind neîntemeiat.

În instanța de fond părțile vătămate și martorii au fost audiați cu respectarea legislației procesuale penale, ceea ce infirmă argumentele din apel referitor la neveridicitatea declarațiile lor.

În cadrul judecării cauzei nu au fost stabilite circumstanțe care ar pune la îndoială veridicitatea declarațiilor părților vătămate și a martorului Șubernetchi V.

La urmărirea penală au fost efectuate confruntări între inculpatul Baraniuc F. și partea vătămată Revenco V. Dar, fiind înștiințat despre confruntarea cu partea vătămată Mîțu I. inculpatul Baraniuc F. nu s-a prezentat.

Conform raportului de expertiză medico-legală nr.350 D din 21.08.2012 la partea vătămată Mîțu Ivan s-au depistat fractura coastelor 7,10,11 stînga, echimoză rebord costal stînga care au fost produse prin acțiune cu obiecte contondente dure cu o suprafață de interacțiune limitată, posibil în timpul și circumstanțele indicate, a condiționat o dereglare a sănătății de lungă durată (mai mult de 21 zile) și în conformitate cu acest criteriu se califică ca vătămări corporale medii.

S-a stabilit cu certitudine că ambii inculpați, acționînd în comun și agresiv, au participat nemijlocit la sustragerea telefonului mobil și la aplicarea violenței periculoase pentru viața și sănătatea părților vătămate, cu aplicarea unei bîte în calitate de armă.

La individualizarea pedepsei, instanța de fond a ținut cont în deplină măsură de toate circumstanțele cauzei, de prevederile art. 61, 75 Cod penal, stabilind inculpaților o pedeapsă echitabilă faptelor comise, adecvată scopului de corectare și reeducare a ultimilor.

5. Avocatul Boris Lichii și inculpatul Gudzi V. au declarat recursuri ordinare, în care solicită casarea acestei decizii și dispunerea rejudecării cauzei.

Recurenții au invocat că:

a) Gudzi V. avea bîta de lemn pentru caz de autoapărare și nicidecum în scopul unui atac.

Instanța ilegal a respins examinarea chestiunii privind starea de responsabilitate, conform art. 386 CPP.

În această situație, prima instanțele au comis o gravă eroare de fapt și au interpretat eronat situația de fapt, reținînd că inculpații au acționat de comun acord și împreună. În materialele dosarului nu există circumstanțe și împrejurări din care să rezulte comiterea vre-unei fapte infracționale de către inculpați de comun acord și împreună. Faptele fiecăruia urmau a fi apreciate și calificate separat.

În materialele dosarului nu există nici o certitudine pentru a justifica comiterea leziunilor corporale lui Mîțu I. anume de către inculpatul Baraniuc F.. Or, medicul legist Grecu L., în declarațiile date în fața instanței de apel, a concluzionat că : "făcînd cunoștință cu materialele dosarului nu am găsit mențiuni despre aplicarea concretă a loviturilor - nici din declarațiile părților vătămate, nici din declarațiile martorilor și nici din declarațiile inculpaților".

Acțiunile lui Gudzi V. ar putea constitui nu o faptă penală infracțională ci o contravenție de samovolnicie;

b) la etapa urmăririi penale dosarul a fost examinat în lipsa avocatului ales, inculpatul nu a primit copia rechizitoriului, nu a făcut cunoștință cu ordonanța de punere sub învinuire, nu a avut posibilitatea să aducă obiecții asupra acestor acte, confruntarea cu partea vătămată a fost petrecută în limba moldovenească pe care nu o înțelege și în

lipsa avocatului.

În drept, recursurile sunt întemeiate pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărîrii, acesta este expus neclar, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței.

5.1. Avocatul Sergiu Prodan la fel a declarat apel, în care solicită casarea hotărîrilor nominalizate, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri, prin care inculpatul Baraniuc F. să fie achitat, din lipsa elementelor infracțiunii incriminate.

Recurentul a indicat că:

a) instanțele au dat o apreciere greșită probelor cercetate în cadrul cercetării judecătorești, *astfel admitînd o gravă eroare de fapt care a afectat soluția adoptată;*

b) de către Baraniuc F. a fost comisă o faptă de samavolnicie adică exercitarea unui drept legitim sau presupus în mod arbitrar și prin încălcarea ordinii stabilite, prin urmare în acțiunile inculpaților *lipsesc elementele constitutive a infracțiunii* prevăzute de art.188 alin.(2) lit. b), e), f) Cod penal. Nu au fost verificate toate versiunile expuse de inculpați, confirmată de partea vătămată Mîtu I., privind presupusa datorie a părților vătămate față de inculpatul Baraniuc F. ceia ce ar duce la o calificare corectă a acțiunilor inculpaților;

c) prin probele examinate în cadru cercetării judecătorești nu a fost demonstrată intenția inculpatului Baraniuc F. de a trece telefonul în proprietatea sa, nu a întreprins careva măsuri în vederea înstrăinării bunului și dimpotrivă îl păstra la el, intenționînd să întoarcă telefonul în cazul în care părțile vătămate se vor achita pentru cheltuielile suportate de el. În hotărîrile contestate nu se conțin mențiuni privitor la semnul calificativ însoțit de violență periculoasă pentru viață sau sănătatea persoanei agresate ori de amenințarea cu aplicarea unei asemenea violențe;

Nu a fost dată apreciere divergențelor apărute între raportul de expertiză și declarațiile medicului legist, privitor la posibilitatea producerii leziunilor corporale la părțile vătămate prin cădere, fiind confirmat atît de inculpat cît și de martorii Șubernetchii V. și Burduja S. Nu au fost examinat pe deplin probele, nu a fost verificate toate versiunile înaintate de inculpați, nu a fost delimitate acțiunile fiecărui din inculpați.

d) Baraniuc F. a fost lipsit de dreptul la un proces echitabil, deoarece nu a fost *auzit atît de instanța de fond cit și instanța de apel, versiunea lui de apărare fiind ignorată de instanțele menționate, fiind adoptată o hotărîre inechitabilă. Astfel fiindu-i încălcat dreptul garantat de art.6 alin. 1 CEDO.*

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6),8),12),16) Cod de procedură penală.

6. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acestea urmează a fi declarate inadmisibile din următoarele considerente.

În primul rînd, potrivit art. 427 alin. (2) Cod de procedură penală, în recurs pot fi invocate doar acele temeuri care au fost indicate și în apel.

În sensul vizat se reține că argumentele specificate în recursurile ordinare, reproduse la pct. **5** lit. **b)**, pct. **5.1** lit. **b)** din prezenta decizie, nu au fost invocate și în apel (*pct. 3-5.1 din decizie*).

Rezultă că recursurile în această parte nu au suport legal.

În al doilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului, dar doar în temeiurile prevăzute de lege. Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens. Conform art. 6 pct. 11/1) Cod de procedură penală, eroare gravă de fapt constituie stabilirea eronată a faptelor, în existența sau inexistența lor, prin neluarea în considerare a probelor care le confirmau sau prin denaturarea conținutului acestora. Eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor.

Sub acest aspect se atestă că recursul avocatul B. Lichii este bazat pe temeiurile din art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, cum ar fi că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, că motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, că acesta este expus neclar și că instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței.

Însă, în pofida prescripțiilor enunțate, recurentul nu a specificat asupra căror motive concrete din apel nu s-ar fi pronunțat instanța de apel, care ar fi erorile concrete de drept și esența circumstanțelor că motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, că acesta este expus neclar, că instanța a admis o eroare gravă de fapt, raportată la exigențele art. 6 pct. 11/1) Cod de procedură penală, care a afectat soluția instanței, fiind omisă în totalitate și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens.

Astfel, recursul ordinar nu întrunește condițiile de conținut în această parte, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al avocatului cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica.

Or, conform prevederilor art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

În al treilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6), 8), 12) și 16) Cod de procedură penală hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv și în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când instanța a admis o eroare gravă de fapt, când nu au fost întrunite elementele infracțiunii, când faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită și când norma de drept aplicată în hotărârea atacată contravine unei hotărâri de aplicare a aceleiași norme date anterior de către Curtea Supremă de Justiție.

Instanța de recurs doar verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În această ordine de idei și cu referire la celelalte argumente menționate în recursurile ordinare (*pct. 5 lit. a), pct. 5.1. lit. a), c), d) din decizie*), în care nici nu se conțin referiri la erori de drept clar și concret definite, se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor contestate, inclusiv cele reproduse în pct. 2 și 4 din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanțele de fond și de apel au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind învinuirea înaintată inculpatului și

încadrarea juridică a acțiunilor infracționale ale acestuia, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, cum ar fi declarațiile părților vătămate și martorului Bărbuță S., procesul verbal de cercetare la fața locului cu fototabelul anexat, procesul-verbal de examinare a obiectului – bîta de lemn, raportul de expertiză medico-legală, conform cărui la Mîțu I. au fost depistate vătămări corporale medii, procesele-verbale de recunoaștere a persoanei după fotografie, procesele-verbale de ridicare și de examinare a telefonului mobil de la Baraniuc F., procesele-verbale de confruntare, fiecare probă fiind apreciată în conformitate cu prevederile art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor, instanța de apel pronunțîndu-se argumentat asupra tuturor circumstanțelor pe caz și motivelor din apelurile de pe rol în aspectul vizat, iar pedeapsa penală a fost individualizată și aplicată inculpaților în limitele prevăzute de legea actuală.

Pe lîngă aceasta, recursurile declarate, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. 5, 5.1 din prezenta decizie, este întemeiat pe critica modului în care instanțele de fond și de apel a apreciat circumstanțele cauzei.

Însă, pornind de la relevanțele art. 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecînd apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărîrii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea circumstanțelor cauzei în alt sens decît cel pe care îl propune avocații și inculpații este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu este un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură și, astfel, invocarea doar acestei chestiuni în recursul ordinar este lipsită de orice suport legal.

Mai mult, art. 6 pct. 11/1) Cod de procedură penală, prevede expres că eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor.

Circumstanțele expuse relevă, astfel, că instanțele de fond și de apel, în raport cu motivele invocate în recursurile declarate, nu au comis erori de drept, că hotărîrile contestate conțin motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, că faptei săvîrșite de inculpați i s-a dat o încadrare juridică corectă, că instanța de apel s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, că recursurile nominalizate sunt vădit neîntemeiate.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 1), 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta nu îndeplinește cerințele de conținut și este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce recursurile de pe rol sunt vădit neîntemeiate, ele urmează a fi declarate inadmisibile.

7.În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de inculpatul Gudzi Veaceslav, de avocații Lichii Boris și Prodan Sergiu, împotriva sentinței Judecătoriei Bălți din 26 aprilie 2013 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 29 ianuarie 2014, în privința inculpaților Gudzi Veaceslav Vladimir și Baraniuc Fiodor Ilia, pe motiv că sunt vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă, pronunțată la 26 noiembrie 2014.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Liliana Catan